

Partea a patra Capitolul 3, 10 – capitolul 4, 6

Capitolul 3 versetele 10 până la 12: *Căci cine iubește viața, și vrea să aibă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău, și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.*

Aici începe partea a patra a Epistolei noastre, care ține până la capitolul 4 versetul 6. Împărțirea pe capitole nu este făcută de Dumnezeu Însuși. Împărțirea obișnuită arată o ordine morală. În partea a treia am văzut comportarea credincioșilor în diverse relații personale. În partea a patra ajungem la comportarea noastră față de tot ce ne înconjoară: adică, față de o lume, care este împotriva lui Dumnezeu, și deci și împotriva noastră. Dar Dumnezeu domnește în această lume, și nicio împotrivire nu poate să-I răpească poziția și drepturile. Dar deoarece după căderea poporului Israel, prin care El Și-a exercitat până atunci domnia, El a dat toată puterea de domnie directă în mâinile națiunilor (Daniel 2, 38), domnia Sa este acum indirectă și invizibilă pentru ochiul firesc. Pe pământ nu mai există niciun tron de domnie al lui Iehova, care să fie vizibil înaintea oamenilor (1 Cronici 29, 23). Domnia Lui este acum numai o domnie morală, și de aceea este invizibilă pentru ochiul omenesc. Este necesară credința permanentă, pentru a pricepe că Dumnezeu domnește, cu toate contradicțiile pe care le vedem și le auzim, și nimic nu scapă de sub controlul Lui. Cine trăiește în concordanță cu această domnie – deci, cei neprihăniți – are parte de binecuvântare. Și cu toate acestea rămâne adevărat: în lume veți avea necazuri (Ioan 16, 33)!

Aceste versete sunt preluate din Psalmul 34. Este interesant că apostolul citează în prima parte a epistolei din Lege, în a doua și a treia parte din profeți, și aici în a patra parte din Psalmi. În felul acesta se folosește de toate cele trei părți ale Bibliei iudaice, Vechiul Testament.

El nu spune aici că este un citat. El nu redă exact cuvintele Psalmului 34. El lasă la o parte primele cuvinte »cine este omul« și trece de la persoana a doua la persoana a treia. Dar în ceea ce privește conținutul, el schimbă puțin din acesta. Important este că el lasă la o parte și ultimele cuvinte din versetul 16: »ca să le ștergă pomenirea de pe pământ«. Prin aceasta Duhul Sfânt face cuvintele să fie potrivite pentru rămășița iudaică, căreia îi este adresată această scrisoare (dar și nouă).

Psalmul 34 ne arată domnia lui Dumnezeu, care este totdeauna prezentă, în favoarea celor blânzi, prin care credința poate totdeauna să laude. Rămășița credincioasă a fost ascultată de Dumnezeu, păzită și salvată, atunci când a avut parte de greutate. Credința lor întrezărește învierea în salvarea făcută de Hristos (versetele 6 și 20). Ei știu că în curând va veni salvarea deplină, când Domnul la venirea Sa din cer va nimici pe toți dușmanii.

Aici devine clară diferența dintre poziția lor și poziția rămășiței căreia i-a scris apostolul Petru (și totodată și nouă). Ei vor trăi, atunci când domnia lui Dumnezeu va deveni iarăși directă, nemijlocită. Cu toate că principiile de domnie ale lui Dumnezeu pe pământ sunt neschimbabile, ele sunt aplicate moral în timpul nostru. Când totul va fi revelat, atunci și domnia morală a lui Dumnezeu nu va mai rămâne mult timp ascunsă. Atunci El va judeca imediat răul devenit vizibil. Aceasta va avea loc când Domnul Isus va veni din cer. Mai întâi va nimici pe dușmanii Lui vizibili (Apocalipsa 19, 19-21); Daniel 11, 45). După aceea El va sta pe tronul Său de slavă și va judeca popoarele pentru felul în care ele au tratat rămășița credincioasă din Israel (Matei 25, 31), pe care noi o găsim în Psalmi, printre altele. După aceea, până la sfârșitul Împărăției de o mie de ani, va fi valabil: »În fiecare dimineață voi nimici pe cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea (Psalmul 101, 8). Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea (Isaia 66, 24)«. La urmă, în judecata finală, tot răul va fi nimicit. Toți

morții și toți cei care nu s-au întors la Dumnezeu, vor fi judecați și vor primi pedeapsa definitivă (Apocalipsa 20, 11). »Și pământul, cu tot ce este pe el, va arde« (2 Petru 3, 10).

Este clar, că în timpul de har, în care trăim, domnia lui Dumnezeu nu se poate desfășura în felul acesta. Ea nu poate îndepărta tot răul, și nici să-l pedepsească imediat. Ea nu se poate arăta pe deplin și trebuie să rămână ascunsă. Dar principiile ei sunt prezente. Ca principiu general rămâne valabil, că ochii Domnului sunt îndreptați asupra celor neprihăniți și fața Lui este împotriva celor care fac răul. Un om liniștit, iubitor de pace, va duce o viață mai bună decât unul care caută ceartă și este nesincer.

Este de asemenea clar, că domnia lui Dumnezeu este în legătură directă cu acest pământ. De aceea atât judecățile ei, cât și binecuvântările ei sunt valabile pentru pământul acesta (1 Corinteni 11, 32), cu toate că după caracterul lor pot să fie decisive pentru veșnicie. Primul (pământul) îl vedem în Matei 25, 34, iar cea de-a doua (veșnicia) în versetele 41 și 46 ale aceluiași capitol. În Apocalipsa 20, 11-15 avem judecata finală a lui Dumnezeu, care este definitivă. Viața, zilele bune și pacea, despre care scrie Petru aici, sunt deci în legătură cu viața de pe pământ. Apostolul Petru se ocupă cu viața credinciosului pe pământ. Citatul din Psalmul 34 confirmă aceasta, căci acest Psalm vorbește despre binecuvântările rămășiței iudaice din ultimele zile.

Este adevărat, că binecuvântările noastre, în opoziție cu binecuvântările lui Israel, sunt de natură cerească. Dar ele nu exclud binecuvântările pământești. Vedem aceasta prezentat simbolic în istoria lui Israel. Moștenirea lor propriu-zisă era „Țara”, Canaanul. Ca să ajungă acolo, au trebuit să treacă prin Iordan. Tot așa și noi trebuie să trecem prin Iordan (realizarea personală, că am murit și am înviat împreună cu Hristos – Efeseni 2, 5-6), ca să putem să luăm în stăpânire moștenirea noastră cerească cu tot ce se găsește acolo. Dar lui Israel i se spune: »începe, ia în posesiune«, când au început să cucerească ținuturile aflate înaintea Iordanului (Deuteronom 2, 24). În Împărăția de o mie de ani, fiecare seminție va primi o parte din ținuturile de partea cealaltă a Iordanului (Ezechiel 48). Păcatul celor două seminții și jumătate nu a constat în aceea că au dorit să aibă o parte dincoace de Iordan, ci că au văzut-o ca moștenirea lor propriu-zisă și au fost mulțumiți cu ea.

Toate binecuvântările noastre sunt spirituale și cerești (Efeseni 1, 3). Dar pe lângă acestea avem și binecuvântările pământești, chiar dacă acestea devin binecuvântări abia după ce le-am răpit de la Sihon și Og (acești doi împărați sunt tabloul folosirii bunurilor pământești în sensul că prin ele ne facem un nume pe pământ – Sihon (Numeri 21, 26-30) -, sau le folosim pentru noi înșine sau pentru satisfacția proprie – Og (Deuteronom 3, 11) -, și le-am primit ca moștenire din mâna Domnului. Apostolul Petru nu ne conduce în locurile cerești, așa cum face apostolul Pavel, ca să ne arate poziția de acolo, în care Dumnezeu ne-a adus. El se ocupă în mod deosebit cu educarea credincioșilor pe drumul lor prin lume. El îi învață să aibă răbdare, din orice parte ar putea veni constrângerea.

Există un drum, pe care *ai voie* să iubești viața, fără aplicarea cuvântului Domnului Isus din evanghelia după Ioan 12 (Ioan 12, 25). Aceasta are loc atunci când noi înșine nu ne facem greutăți, căci de aceasta sunt legare două lucruri: ochii Domnului sunt îndreptați cu har spre noi și urechile Lui sunt deschise pentru noi. Și nimeni nu ne va face rău (capitolul 3, 12-13).

„Voința” desemnează aici o dorință. Este dorința, dar și voința, de a duce o viață fericită, pentru care poți să mulțumești: se dorește să vadă zile *bune*. Deci, un creștin poate avea așa ceva. El nu se îngrijorează de viitor. Totul este în ordine în ceea ce privește veșnicia, deoarece are parte de lucrarea minunată a Domnului Isus: el are pace cu Dumnezeu. Dar el stă și în harul (sau favoarea) lui Dumnezeu și știe că Dumnezeu, Tatăl său, va purta de grijă pentru toate, chiar și pentru viața aceasta. Pe el îl așteaptă slava lui Dumnezeu (Romani 5, 1-2). El se poate lăuda cu această slavă, dar și în necazuri, pentru că el știe, că dragostea lui Dumnezeu îi trimite acestea (Romani 5, 3-5). Da, el se poate lăuda în Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos (Romani 5, 11). Nu este aceasta o viață fericită, pentru care poți fi totdeauna mulțumitor? Și nu sunt zile bune, când în fiecare zi ai parte de purtarea de grijă a Tatălui, chiar și în

nevoile zilnice ale trupului? Și când El ne îndreaptă ochii spre Domnul Isus și în felul acesta avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul (1 Ioan 1, 3)!

Dar sunt lucruri care împiedică aceasta. Tot ce dă naștere în noi la o conștiință neliniștită, întrerupe părtășia cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, izvorul oricărei fericiri, și ne răpește pacea practică.

Apostolul numește aici în primul rând lucrarea limbii. Apostolul Iacov numește limba »un foc, o lume de nelegiuiri ... care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei, ... este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte« (Iacov 3, 2-12). Nu știm noi din experiență, că aceste cuvinte sunt adevărate? Cât rău nu a făcut fiecare din noi cu limba!

Cuvântul »să-și înfrâneze« include o înclinație naturală de a face ceva, la care limba trebuie înfrânată. Cuvinte greșite, cuvinte nesincere (înșelătorie), cuvinte sarcastice, neprietenoase și dușmănoase – vin ca de la sine pe buzele noastre. Noi trebuie să împiedecăm limba noastră, buzele noastre să folosească astfel de cuvinte. Dacă este necesar, trebuie să ne mușcăm buzele, ca astfel cuvintele să nu poată ieși din gură. Din contextul cu versetul 9 vedem că aceasta este valabil și atunci când alții vorbesc rău despre noi, sau ne batjocoresc.

Ce minunat ar fi pentru noi dacă am cunoaște mai bine această putere de „înfrânare”! Dar este sigur, că niciodată un credincios, care își dă drumul la limbă, nu va fi fericit și nici spiritual.

Dar nu numai în cuvintele noastre, ci și în faptele noastre trebuie să fim despărțiți de rău, de tot ce nu este bine (Psalmul 1). Aici nu se spune că noi nu avem voie să facem răul, ci ca noi să ne depărtăm de rău. De îndată ce am ajuns pe un drum care duce la rău, trebuie să-l părăsim. »Urând până și cămașa mănjită de carne« (Iuda 23). - »Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine« (Romani 12, 9). Deci noi nu trebuie numai să ne comportăm negativ, depărtându-ne de rău, ci mult mai mult să ne comportăm pozitiv, făcând lucrurile bune.

În continuare, trebuie să căutăm pacea (Matei 5, 9) – da, să alergăm după ea! Desigur, aici este vorba de pacea cu ceilalți oameni. »Dacă este cu puțință, atât cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți oamenii« (Romani 12, 18)! Noi nu putem avea totdeauna parte de pace cu toți oamenii, și cu atât mai mult ca credincios. Dar ca urmași ai Dumnezeului păcii (Evrei 13, 20, Romani 16, 20), aceasta ar trebui să fie năzuința înflăcărată a inimii noastre.

Aproape toate substantivele din versetele 10-12 nu sunt însoțite de articol în limba greacă. În versetul următor este tot la fel. Totul este privit caracteristic, ca de fapt în întreaga scrisoare. Cuvintele a se înfrâna, a vorbi, a se îndepărta, a face, a căuta și a alerga sunt toate în aorist, ceea ce vorbește de viața toată ca o unitate. Mai mult chiar, ultimele sunt sub forma de poruncă. Este imposibil să iubim viața și să avem parte de zile bune, dacă nu facem ce ni se spune aici, și aceasta fără încetare! Este prescris fără nici o îngrădire.

La începutul versetului 10 am văzut tema și ținta. În continuarea acestui verset și în versetul 11 am văzut premiza pentru atingerea acestui țel. În versetul 12 găsim motivul pentru premize, din care rezultă ele.

Un gând serios este, că ochii Domnului văd toate lucrurile! »Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui« (2 Cronici 16, 9, Proverbele 15, 3, Psalmul 33, 13 și 18, Iov 34, 21). David a zis: »Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști« (Psalmul 109)! Dar în toate acestea nu era nimic îngrozitor pentru el. La sfârșitul aceluiași Psalm el se roagă: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile!« Și aici are loc spre binele celor neprihăniți, ca și în 2 Cronici și în Psalmul 33 și 34. Neprihănit, sau drept, înseamnă să stai în relații drepte cu Dumnezeu și să arăți aceasta în felul tău de viață, prin aceea că mergem în ascultare. Este vorba de a fi în concordanță cu dreptul - adică să ocupi poziția care se cuvine față de Creator. Pentru noi se mai adaugă ceva: noi trebuie să ocupăm adevărata poziție de răscumpărați mântuiți față de Domnul, Care ne-a răscumpărat și ne-a mântuit. Aici stă scris »Domn«, fără articol, și prin aceasta se înțelege Iehova. Când cuvântul domn

este însoțit de articol, atunci în mod obișnuit este vorba de Domnul Isus ca Om în poziția pe care Dumnezeu I-a dat-o, pe baza lucrării Lui de la cruce (Faptele Apostolilor 2, 36). Aici este deci Dumnezeu.

Este un gând serios pentru cei necredincioși și pentru creștinii nedrepti, că ochii lui Dumnezeu văd totul. Dar cât de minunat este pentru copilul lui Dumnezeu, care are părtașie cu El și care știe că Dumnezeu privește în har spre el. »Urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor« (Psalmul 66, 19). Este ca și cum Dumnezeu Și-ar îndrepta urechile spre noi, ca să poată auzi cât mai bine ce Îi cerem. Noi nu trebuie să ducem niciodată o politică de adaptare față de ceea ce ne înconjoară. Noi nu trebuie nici să cedăm, niciodată, când supraputerea celui rău devine mare. Cel Atotputernic ne vede în împrejurările noastre, și atotputernicia Lui ne apără. Uneori pare că nu este așa, ca și cum cei neprihăniți pier. Dar ei nu vor pieri niciodată. Dumnezeu folosește totul spre educarea lor. Domnia lui Dumnezeu va avea supremația de durată.

»Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul« (Eclesiastul 8, 11-13). Aceasta este valabil nu numai pentru cei necredincioși, ci și pentru cei credincioși. Prin faptul că suntem sub har nu înseamnă că suntem în afara domniei lui Dumnezeu! Totdeauna este valabil, că Dumnezeu trimite »necaz și strâmtorare peste orice suflet omenesc care face răul«, dar și »slavă, cinste și pace peste oricine face binele« (Romani 2, 9 și 10). »Ce seamănă omul, aceea va secera« (Galateni 6, 7). Noi nu putem lua harul ca manta de acoperire a răului. Judecata începe la Casa lui Dumnezeu (capitolul 4, 27). Dumnezeu poate să amâne judecarea celor necredincioși până la judecata finală dinaintea Marelui Tron alb. Deoarece noi nu mergem la judecata finală (Ioan 5, 24), trebuie ca judecata lui Dumnezeu să ne lovească aici pe pământ. Aceasta poate însemna boală sau chiar moarte, așa cum au avut parte credincioșii din Corint (1 Corinteni 11, 30-32). Acesta este un principiu foarte important, căci firea (carnea) vrea să se folosească abuziv de har, ca să facă propria voie.

Nu a existat niciodată un timp în care Fața Domnului să nu fi fost împotriva acelor care fac răul. Oamenii lumii pot avea succese, dar principiul rămâne adevărat și urmările lui devin vizibile. Aceasta nu înseamnă că toate lucrurile de pe pământ își vor primi dreapta răsplătire, nicidecum! Dar fiecare om are parte de urmările faptelor lui, deja aici pe pământ. Cel necredincios va primi la judecata finală înaintea Marelui Tron alb tot ce nu a primit aici pe pământ (Apocalipsa 20). Creștinul va primi pe pământ toate urmările faptelor lui vizibile.

Așa cum am văzut, a existat un timp, și în curând va veni iarăși timpul, când domnia lui Dumnezeu va deveni vizibilă pentru toți oamenii. Dar când Hristos a fost răstignit, neprihănirea și judecata au fost despărțite. În curând ele vor fi iarăși unite (Psalmul 85, 10-13). Dar în momentul de față este nevoie de credință, pentru a ști, că domnia morală a lui Dumnezeu stă peste încurcătura totală din lume și că El domnește după anumite principii, care niciodată nu au fost atenuate în ceea ce privește binele și răul. În viitor va fi pentru toți foarte clar, ce este binele și ce este răul. Acum este necesară credința și părtașia cu Domnul, pentru a ști ce-I este plăcut Lui, și ce nu vrea El să aibă. Căci acum totul este amestecat și țesut, așa că nu este simplu să diferențezi clar.

Un principiu important al domniei lui Dumnezeu este, că primești după ceea ce faci. »Cine seamănă în firea lui pământescă, va secera din firea pământescă putrezirea« (Galateni 6, 7 și 8)! Cine va semăna vânt, va culege furtună (Osea 8, 7). Dacă suntem aspri față de alții, trebuie să ne așteptăm să avem cândva parte de asprime. Cât de des nu am făcut ceva, care odinioară l-am condamnat mult la alții! »Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsurați măsurați, vi se va măsura« (Matei 7, 1-2).

Capitolul 3 versetele 13 până la 15a: Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine? Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! „N-aveți nicio teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.”«

Omul de la natură nu este plin de râvnă pentru bine, ci dimpotrivă: »Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar« (Romani 3, 12). Dar este »marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune« (Tit 2, 14). Am văzut în capitolul 1 cum a avut loc aceasta. Prin nașterea din nou am fost puși deoparte prin sfințirea lucrată de Duhul spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos (capitolul 1, 2-3, 18). Sângele ne dă certitudinea că nu mai există nimic între Dumnezeu și noi, așa că noi nu mai trebuie să ne preocupăm cu noi înșine. Viața nouă din noi nu poate păcătui și ea vrea să facă numai binele. Prin puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi, putem să realizăm practic aceasta. În felul acesta putem fi »plini de râvnă pentru bine«, sau »pentru ce este bun».

Am văzut în versetul 12, că în domnia lui Dumnezeu ochii Domnului sunt îndreptați spre cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Cine va putea atunci să facă rău celor ce sunt plini de râvnă pentru bine? Domnia lui Dumnezeu lucrează în favoarea lor! În mod normal, nici necredincioșii nu vor face rău unuia care face numai binele. Și ei știu să prețuiască, când cineva este credincios și cinstit, gata să ajute, darnic față de cei ce sunt în nevoi, prietenos, iubitor de pace, etc., mai ales atunci când ei au avantaje din aceasta. De regulă, unul căruia îi facem bine, nu ne va face rău. Deseori cei ce voiau să facă răul au fost dezarmați prin binele pe care i l-a făcut cel căruia voia să-i facă rău.

Dar în versetul 14 urmează o excepție, desigur, nu în ce privește domnia lui Dumnezeu, ci în ce privește domnia lumii. Acolo domnește influența păcatului, a răului, și teroarea diavolului. Deci s-ar putea ca un credincios, cu toată râvna lui pentru bine, să primească răul, așa cum a primit Domnul Însuși. O inimă rea poate sub influența satanei să lepede toate principiile morale și să definească binele ca fiind prefăcătorie, sau chiar răutate (capitolul 4, 3-4). Vedem aceasta la Domnul Isus Însuși, atunci când a alungat demonii. Fariseii, împotriva oricărei cunoașterii, au atribuit aceasta puterii diavolului (Matei 12, 24). Acești oameni răi vor încerca să aducă înapoi, pe căile vechi ale păcatului, pe unul care s-a întors la Dumnezeu. Dacă nu le reușește, îl vor urî și mai mult, îl vor batjocori și îl vor prigoni. »Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți« (2 Timotei 3, 12)!

Lumea va recunoaște multe din lucrurile bune, pe care le fac cei credincioși, pentru că ea însăși are foloase din ele, chiar dacă ea însăși nu le face, și condamnă lucrurile bune ale lumii. De aceea Domnul Isus creștea și era plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor (Luca 2, 52). Primii creștini erau plăcuți înaintea întregului popor (Faptele Apostolilor 2, 47). Și în Vechiul Testament vedem în istoria multor credincioși, de exemplu la Iosif, Daniel și prietenii lui, cum cei credincioși au fost prețuiți, atâta timp cât nu au lucrat împotriva voinței oamenilor. Fiecare patron vrea ca să se poată încrede în angajații lui, chiar dacă el însuși nu este cinstit. Dar de îndată ce această sinceritate îl costă bani, din cauză că cel credincios nu ia parte la afaceri necinstite, situația se schimbă.

Un credincios nu trebuie să facă numai lucruri *bune*, ci el trebuie să practice și *dreptatea*. Dacă face numai bine, va fi iubit și respectat în lume. Dar noi trebuie să avem grijă, să fim buni și drepti. Trebuie să fim credincioși față de Hristos și să practicăm atât regulile dreptății creștine, cât și bunătatea creștină. Duhul Sfânt ne spune aici, că regulile dreptății ne creează suferințe. De îndată ce practicăm specificul creștinismului și exercităm dreptatea, vom avea de suferit.

Dreptatea este exercitarea drepturilor lui Hristos. El este Domnul nostru, și noi trebuie să ascultăm de El în toate lucrurile și să facem voia Sa, adică, să nu dăm o sută de cenți pentru un euro și o mie de grame pentru un kilogram – aceasta este normal, dar este necesar mult mai mult. Înseamnă să respectăm drepturile Lui în toată

viața noastră, acasă, în relațiile noastre, în afacerile noastre, la lucru, în concediu, în preocupările din timpul liber și în lucrurile pe care le iubim, etc. Credințioșia noastră trebuie probată în aceste lucruri. Apostolul vorbește mult despre încercări, căci tocmai aici în lume trebuie verificate toate lucrurile cu privire la autenticitatea lor. Începe scrisoarea cu verificarea credinței noastre (capitolul 1, 7). Acesta este drumul general, pe care vine verificarea. Apoi vorbește de încercări (sau verificări) în diverse domenii ale vieții, de exemplu la servitorii cu stăpâni care sunt greu de mulțumit (capitolul 2, 13 și următoarele). În secțiunea noastră ele sunt în legătură cu dreptatea, apoi cu credințioșia noastră practică față de Numele Domnului (capitolul 4, 12 și următoarele) și la sfârșit sub presiunea directă a lui satana (capitolul 5, 8 și următoarele). În felul acesta apostolul ne ține de la început și până la sfârșit în legătură cu încercările. El învață un popor de străini. Un astfel de popor trebuie să țină cont că în timp ce trece prin lumea aceasta va avea a face cu valuri de încercări, care vin una după alta. Dar există o formă de încercări, de care nu trebuie să avem parte. Nu a ajuns Lot în Sodoma în încercări, pe care Avraam nici nu le-a putut cunoaște? Ochii lui Lot au fost îndreptați spre Sodoma. Cu cât eu voi lucra mai mult cu smoolă, cu atât voi fi mai murdar.

Sigurul lucru, pe care trebuie să-l avem, este un ochi curat (Matei 6, 22), pentru a putea sluji Domnului cu conștiința curată. Dar dacă facem aceasta, vom avea parte mult mai mult de împotrivire. Urmarea faptului că suntem creștini este, că noi avem o conștiință, care știe exact ce se cuvine pentru noi *ca creștini*. Noi umblăm în prezența lui Dumnezeu și de aceea suntem în lumină. Voința noastră a fost răstignită. Acum găsim multe lucruri în lume, pe care nu le putem face, dacă mergem pe cărarea neprihănirii. Lumea nu va avea astfel de greutăți. De aceea vin încercări și suferințe pentru cel credincios.

Lumea, de exemplu, nu poate să înțeleagă și nici măcar să accepte faptul că un om de afaceri creștin nu vrea să fie membru unor asociații și nu participă la anumite forme de colaborare, deoarece Domnul spune ca el să nu se înjuge la un jug nepotrivit cu cei necredincioși, și, în afară de aceasta, el nu poate prelua nicio răspundere pentru ce fac necredincioșii în numele lui, și ținta unei organizații profesionale este în contradicție cu poziția unui creștin în lumea aceasta. Necredincioșii nu pot înțelege, când un muncitor credincios, din aceleași motive, nu vrea să devină membru unui sindicat. Aceasta va pricinui nerecunoaștere, ceartă și deseori pagube vizibile. Mulți muncitori au fost dați afară, sau nu au putut ocupa anumite funcții, în mod deosebit în Canada și SUA, deoarece au vrut să rămână credincioși Domnului și în această privință. În astfel de situații, suferința pentru neprihănire devine o chestiune foarte pipăibilă.

Avem în privința aceasta un model minunat în Domnul Isus. El nu a fost lepădat, maltratată și răstignit pentru că a făcut lucruri rele, ci pentru că a fost bun și nu a vrut să participe la planurile conducătorilor poporului. Viața Lui desăvârșită a convins pe iudei de starea lor. Și El, cu toate că era plin de har, nu a tăcut, atunci când drepturile lui Dumnezeu trebuiau apărate.

Dar de aceste suferințe este legată „fericirea” (Matei 5, 10). Domnul a făcut deja cunoscut aceasta rămășiței iudaice, atunci când a devenit clar, că poporul nu voia să-L primească. Cât de mult se potrivește aici, unde apostolul scrie la aceeași rămășiță, după ce Domnul a fost definitiv respins.

Domnul numește patru lucruri, care stau în legătură cu neprihănirea, într-o lume, în care El este lepădat. Ferice de cei săraci în duh, de cei întristați, de cei blânzi. Dar apoi se spune: »Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați« (Matei 5, 3-6). Vedem aici acțiunea sentimentelor spirituale, dorința puternică după ceea ce este în concordanță cu Dumnezeu și apără voia lui Dumnezeu. Domnul continuă apoi: »Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii.« Nu privi la oamenii, care te prigonesc, ci la motivul *pentru care* ești prigonit! Dacă are loc, pentru că dorești să fi găsit în ascultare față de voia lui Dumnezeu, atunci ești fericit. Te temi să păcătuiești? Suferi din pricina aceasta? Ferice de tine!

Vedem din aceasta totodată, că suferințele pentru neprihănire, în realitate nu sunt o excepție de la regulile domniei morale a lui Dumnezeu: că nimeni nu va face rău

aceluia, care este plin de râvnă pentru bine. În realitate este numai binecuvântare. S-ar putea să aibe loc o pierdere a bunurilor pământești din cauza aceasta, a acelora, care de fapt nu aparțin creștinilor. Dar aceasta are loc, ca tocmai prin aceasta să se înmulțească adevărata noastră parte. Pierdem ceva din lucrurile materiale, ca să primim în schimb lucruri spirituale, pierdem lucrurile trecătoare, ca să primim pe cele veșnice. Cât de des nu a înmulțit Domnul chiar și lucrurile pământești, pe care le-am pierdut. »Adevărat vă spun, că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine și pentru Evanghelie, și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor, viața veșnică« (Marcu 10, 29-30, Luca 18, 29).

Cuvintele »N-aveți nicio teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn« sunt iarăși o redare liberă din Vechiul Testament (Isaia 8, 12-13). Unii cred, că din context s-ar putea deduce, că noi nu trebuie să ne lăsăm înfricați de dușmani. Dar după părerea mea, nu acesta este înțelesul cel mai potrivit al textului însuși, și cu atât mai puțin în contextul în care stau aceste cuvinte. Compararea cu Isaia 8 face mult mai clar, că nu acesta este înțelesul. Eu înțeleg, că noi nu trebuie să avem teama pe care o au dușmanii credincioșilor.

Puterea răului lucrează încă pe pământ; satana este prințul lumii acesteia. Toți care lucrează prin această putere, sunt dușmanii celor credincioși, dar ei înșiși acționează sub influența fricii, pe care satana le-o insuflă. Ei se tem de lucrurile din jurul lor, de lucrurile care vor veni, de urmările faptelor lor și de consecințele lucrurilor pe care *nu le fac*. Satana domnește insuflând frică (Evrei 2, 15). Aceasta este valabil în mod deosebit pentru iudeii aflați sub judecata lui Dumnezeu. »În inima acelora dintre voi care vor mai rămânea în viață, în țara vrăjmașilor lor, voi băga frica; și îi va urmări până și foșnetul unei frunze suflăte de vânt; vor fugi ca de sabie, și vor cădea fără să fie urmăriți« (Levitic 26, 36). - »Între aceste neamuri, nu vei fi liniștit, și nu vei avea un loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale. Domnul îți va face inima fricoasă, ochii lăncezi, și sufletul îndurerat. Viața îți va sta nehotărâtă înainte, vei tremura zi și noapte, nu vei fi sigur de viața ta« (Deuteronom 28, 65-66).

Credincioșii, cărora le-a scris Petru, înainte de întoarcerea lor la Domnul, aparțineau acestor iudei aflați sub judecată. Dar ei au auzit vocea Domnului Isus, care zicea: »Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă« (Matei 11, 28). Când au venit la El, ei au găsit nu numai odihnă pentru conștiința lor, ci și odihna Lui, odihna pe care El o avea în lucrurile zilnice ale vieții Sale pe pământ (Ioan 14, 27). El a putut să zică către Dumnezeu Său: »Știam că totdeauna Mă ascultă« (Ioan 11, 42). Deoarece ei au cunoscut lucrarea Lui și au crezut-o, conștiința lor a fost curățită (Evrei 9, 14), și Duhul Sfânt a pecetluit credința, așa că ei au fost aduși acum la libertate și putere spirituală (Efeseni 1, 7 și 13, Evrei 10, 14). Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile lor, prin Duhul Sfânt care le-a fost dat (Romani 5, 5) și în felul acesta, acum știau că toate lucrurile lucrează împreună spre bine, deoarece Trinitatea era pentru ei (Romani 8, 28-39).

Dacă trebuiau să sufere din pricina neprihănirii, nu trebuiau să se teamă din cauza aceasta de urmările faptelor lor, de care aveau parte cei necredincioși. Cei necredincioși se tem atât din cauza faptelor lor proprii, cât și din cauza faptelor altora. Ei nu pot înțelege, că cei credincioși nu cunosc astfel de frică. De aceea vreau să le facă frică de urmările care rezultă din faptul că se fac chezași pentru neprihănire și pentru drepturile Domnului. Dar teama de urmările ascultării de Domnul – de urmările păstrării drepturilor Sale – este necredință. Dacă dăm Domnului locul Său în inimile noastre, atunci nu mai este loc pentru frica, pe care dușmanul vrea s-o insuflă. Dacă inima este conștientă de prezența lui Dumnezeu, nu se poate teme de puterea dușmanului! Acesta este secretul libertății și păcii, atunci când te declari de partea Domnului – nu numai în cuvinte, ci în toate faptele noastre și în toată viața noastră.

Isaia spune în continuare: »Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt.« (Isaia 8, 13-14). Apostolul Petru nu repetă aceasta. El le-a atras deja atenția asupra acestui fapt (capitolul 2, 15-17).

Domnul Însuși a spus: »Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucid sufletul: ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă« (Matei 10, 28). Ce trebuie să facem noi, atunci când suferim din cauza drepturilor Domnului? »Sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn!« Suferința ne aduce puțin mai aproape de Dumnezeu, de El, care vrea să fie Locașul nostru sfânt. Presiunea exercitată din afară aduce pe credincios în Locul Sfânt al prezenței divine. Și așa cum vom vedea imediat, el iese de acolo cu bucurie deplină pentru inimă și conștiință, ca să dea tuturor, cu blândețe, socoteală de nădejdea care este în el.

În Isaia 8 se spune »Domnul oștirilor«. Petru preia aceste cuvinte, dar în privința aceasta vrea să spună, că Domnul Isus este Hristosul, Jehova al oștirilor. Lipsa articolului la cuvântul »Domnul« confirmă că aici este vorba de Iehova, adică, că Domnul Isus este Dumnezeu. El, Cel uns de Dumnezeu (Hristosul), este Iehova al oștirilor. Pe El trebuie să-L sfințim noi în inimile noastre. Știm că „a sfinți” înseamnă „a pune deoparte”. Domnul, Dumnezeu, trebuie să aibă adevăratul lui loc în inima mea, în sentimentele mele. Dacă Îl onorăm și Îl mărturisim numai în exterior, aceasta nu este plăcut lui Dumnezeu și este o cursă pentru noi înșine. El trebuie să aibă poziția sfântă, care I se cuvine ca Domn, adică, inima noastră trebuie să Îi aparțină în totalitate, căci El acest drept ca Domn.

Inima vorbește de dragostea noastră, de sentimentele noastre. Deci aici nu este vorba de cunoașterea pe care o avem cu privire la poziția care se cuvine lui Hristos, ci de poziția pe care El o ocupă în dragostea noastră, în inimile noastre. De la creaturi se cere: »Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta« (Deuteronom 6, 5). Dacă Domnului ca Creator I se cuvine acest loc în sentimentele oricărui om, cu cât mai mult atunci ca Mântuitor. »Iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi« (1 Ioan 4, 19). El este »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2, 20).

Dar atunci când El ocupă inima noastră în totalitate, atunci în ea nu mai este niciun loc pentru lucrurile care nu se potrivesc Lui. Atunci ea este umplută complet cu dragostea și sfințenia lui Dumnezeu. Atunci avem grijă, ca Numele și lucrarea Lui să nu fie dezonorate prin noi. Dar totodată, noi vom fi sprijiniți atunci de mâna puternică, care guvernează peste toate de pe tronul Tatălui. Noi am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1, 12)! Unde este inima, în care Domnul Își ocupă locul pe deplin în dragoste și putere, care se păstrează exclusiv pentru El, nu numai în lucrare, ci și în sentimente? Tot ce este în lume, toate plăcerile oferite de ea, toate lucrurile ei deșerte, răpesc slava lui Dumnezeu din noi (1 Ioan 2, 16). Aceasta este cauza slăbiciunilor noastre, căci Hristos nu este atunci sfințit în inimile noastre ca Domn.

Putem spune că Domnul a avut astăzi, ieri, alaltăieri, adevăratul Lui loc în inimile noastre? Care este urmarea, dacă trebuie să spunem „nu!”? Trecem mai departe, fără să ne gândim la aceasta? Urmarea va fi slăbiciune. Ar trebui să simțim cu conștiința tulburată și să mărturisim Domnului, recunoscând-o ca vină a noastră. Atunci El ne va da putere de mărturie. Locul judecății de sine este locul unde se realizează neprihănirea.